

niðurbrendur eftir stutta sjúkraregu. Í ungdomsárunum plagdi hugsanin um deyðan at níva hann.

Ferðin til land teirra, ið liva

Men í tí kanska kendasta sálminum, ið Victor skrivandi, lýsir hann deyðan sum eina ferð úr landi teirra, sum doyggja, til land teirra, ið liva:

»Mær leingist at síggja staðin...«

Minningarorð og minnislýsingar vóru nógv at síggja á prenti teir næstu dagarnar. Og tað er kanska júst her, at vit fáa eina breiða lýsing av persóninum Victor Danielsen.

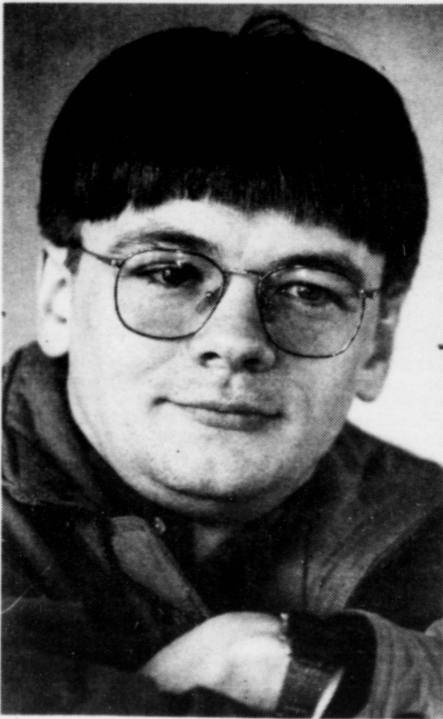
Maurensius Viðstein tekur m.a. soleiðis til:

»...men við sínum longu og væl umhugsaðu blaðgreinum hevði granskarin Victor Danielsen gjørt seg so gítan um allar Føroyar, at tað undraði ongan, at hann ikki treivst fjøtadrur í lærarastarvi meiri enn 6-7 mánaðar, um tað var so frægt.

Victor Danielsen steig fram sum trúboðari á Skálafjórðinum. Nú var tað ikki longur Søren Kierkegaard, nei, nú vóru tað Moody, Spurgeon, Sankey og aðrir, sum hann í granskan síni var komin at standa undir líðini á. Hann talaði ikki júst sum aðrir, ivaðist ongantíð í at vera bersøgin, og fekk frá mongum orð av at vera nakað harðbrendur. Tað er møgult at hann var tað, men mong vóru tey, ið lýddu á hann, og hann hevði við sær stórt fylgi, áðrenn hann gav seg í felagsskap við brøðrasamkomuna.

Móðurmálnum mikil stuðul

Victor hevur verið okkara móðurmáli mikil stuðul, hóast ikki øll hava ansað tað. Men tað rein ongantíð við Victor Danielsen, hvat ið onnur hildu um hann. Hann hevði valt at ganga sínar leiðir og lata fólk tosa. Og úrslitið hjá honum kom so kortini at verða, at mong lýddu á hann og fylgdu honum á hansara lívsleið. Victor Danielsen var eitt satt arbeiðsarn, og einki prógvur hetta meira enn hansara tyding av bíbliuni til føroyskt. Hvat ið teir lærðu halda og ikki, so skerstað ikki burtur, at tað var eitt bragd av Victor Danielsen, at geva landsmonnum sínum bíbliuni á føroyskum máli, til hann var hóast slutt lærarapróg, kortini bert ein leikmaður. Ja, ein leikmaður við stálvilja og ótroystilgum arbeiðshugi, tað var Victor

Danielsen. Hann útinti avriksverk í lívi sínum við at nýra um okkara áður so tannleysa føroyska bókaheim, og ikki er tað langt síðani, at hann í samrøðu segði mær, at hann nú aftur hevði eina bók at lata til prentingar, ið ið lögir vóru hjá prentsmiðjunum.

Maurensius Viðstein skivur bersøgið um tað fjórðari lærarastarvið, ið Victor slepti.

Ein annar, ið eisini var útbúgvinn lærari og sum eisini slepti hesum starvi, var skaldið Pól F. Joensen.

Minnisyrking frá Pól F.

Victor Danielsen og Pól F. kendust, og nakað høvdu teir til felags. Teir høvdu sínar meiningar um víður-skifti, ið gingu ímóti fjøldini, og av hesum gjørdist skúlagáttin teimum í so høg. Báðir máttu teir áðanna, at Jantelógin er seigilívað í Føroyum.

Eftir deyða Victors skrivaði Pól F. hesa minnisyrking:

Eg virði teg hátt, tú ein stríðsmaður var, sum alt gav fyrri hugsjónir tinar, eg fát teg væl, tú eitt bláðýpi var millum hugmyndir tinar og mínar.

Tí ymiskt var mið, og vit vegaðu slóð og ei vaktu for þrævoddum, tú bar gudsmerki – eg

Símun Absalonsen hevur havt fyrilestur, ið verður prentaður í Tíðindablaðnum Sosialinum, í úrvarpinum í sambandi við, at Victor Danielsen hevði fyllt 100 ár í dag. Í dag prenta vit tann síðsta partin av hesum fyrilestrinum í blaðnum

andmentans kyndil – óræddur móti

heljarbroddum.

Vit lærdu báðir til sama starv, men báðir slitu vit tjóðrið, ið atvoldin tín var mótegis mín, og við hvør sínum fari vit fóru.

Tú setti mót stjørnum og himni kós, heimfarm av gudsboðum tú hevði, við barlast av iva og fedranna mentan, eg yst út í oyðuna legði.

Tú akker læt falla á bíblisku grund, sum ikki í stormi dróg, ivaleysur og sálartryggur, sum stríðsmaður Harrans tú stóð.

Av botnleysum djúpum einsamallur meg mátti um streingin rógva, tá lýsti til landa meg andans viti, um ívans brotasjógvur.

Tú hevði eyðnu og sálarbót, sum Harra tíns tænarar vunnid, men eg havi funnið sálarfrið, tó eg ongan Gud havi funnið.

Tú livdi eftir lyndi og læru, tí sælur tú fór í mold. Var mið títt eitt lognbrá, so vann tú tó, títt dýrdarriki á fold.

Hin fremsti í víngarði Harrans tú var, og bjargaði sálum úr vanda; eingin er maður í mansins stað, so djúpt tíni fótspor standa.

Eitt stórmenni, ápostul og skald við tær av fold er farið, tá Bíbil og sálmaðik føroyingum gav, tær verða tín minnisvarði.

Blaðstjórin á Dimmalætting, tekur m.a. soleiðis til:

»Tað mundi kennast drúgt at standa í andgletti til kirkjuna fyrstu árin, í tá vóru fá, sum úttanfyrri stóðu. Men Victor var ein stríðsmaður av lyndi, móttøðan hvesti hann, búnaði hann og kom honum helst ikki so illa við heldur, meðan evnini enn vóru ung. Seinni gekst betur at flokka fólk um seg, men umskiftið frá tí einliga stríðsmanni til liðfórra samtykti ikki so væl. Hann helt í fylginum fram við at kenna seg einligan og miðsónverk slít legði hann í partvíst um, fór í lag við umsetingarárbeiði av religiøsum verkum, sum hugsjónir hansara vóru í ætt við og við ríku náttúrliga gávum sínum avrikaði hann eisini at tyða bíbliuna til føroyskt eftir stuttari tíð.

Tók ongantíð seg sjálfan hátíðarliga

Í trúarsøkum er intoleransa neyðug, skalt tú um teg gera. Hesa treyt helt Victor alla lívsleið sína í gerningi, men persónliga var hann, um ikki beinleiðis vinsælur, blíður og fyrirkomandi, tók ongantíð seg sum persón hátíðarligan, men bar orðaskiftið við hann til andalig evni, kendi tú hin unga stríðsmannin aftur. Mýldur kom hann ongantíð at roynast, hvørki mótegis kirkjuni ella mótegis nýggjum streymi innanhýsis, har hann hevði kastað akker, men hann dugði at meta um mangt av tí, sum stríðsmaður á ungum árum stóð um, við tí vísdómsins umbering, sum royndum eygum og anda er givin.

Viðhvørt funnst vit á ungum árum; ongantíð samdust vit í tí, hann metti smátt og eg stórt ella hin vegin. Men tó hann er farin, eftir okkara nútíðar meti á ungum aldri, legði hann drúgvandag eftir seg, og nú deyðsboðini komu, rekur skøkt fram fyrri meg minnið um hin unga ágrýtna evangeliumannin, sum stóð í dansistovuni við bert ungum, forvitnum og roykjandi ungdomi rundan um seg, einamallur syngandi ein einfaldan sang, vónaligan prentaðan í sanghefti á eingilskum, men við donskum teksti: »Oh, hvor stort at tro paa Jesus i de unge aar, og hvor børnealderen fra os gaar...«

Seinastu tíðina av lívi sínum skrivaði Victor regluliga »Gudsord« í blaðnum 14. sept. í pappírnum eftir

Victor lá eitt Gudsorðið, ið hann varð byrjaður uppá, men sum ikki var fullført. Vit skulu her til seinast endurgeva henda ófullfíggaða greinastubba, sum er tað seinasta, ið kom frá penni Victors:

»Eg eigi Frelsara; – fyrri mær hann biður, vin, sum á krossinum synd mína bar, eyði hann í kærleika sær til mín niður – á vinur, at hann tín frelsari var!«

Ja, hevði Jesus verið tín Frelsari! Hetta er ein so átrokandi spurningur fyrri ein og hvønn, tóat mangur sigst undan hesi avgerð...

Her endar seinasti partur av fyrilestrinum hjá Símun Absalonsen, ið við hansara loyvi er blivin prentaður her í blaðnum

ÁRSVEITSLA FBS's

Fyri BRIDGESPÆLARUM v/ MAKAvörður í HOYDØLUM leygarkvøldið 30. apríl, kl. 19.30

Tilmelding í seinasta lagi
sunnudagin 24. apríl til Henriettu,
tlf. 14674

Føroya Bridgesamband

Tvangsauktion

Pá Dommerkantoret, C. Pløyersgøta 1, 100 Tórshavn, afhoides

Torsdag den 05. maj 1994, kl. 11.40

tvangsauktion, (AS 77/94) over matr. nr. 1244, Klaksvík tilhørende P/F Eiler Samuelsen.

Auktionen er begæret af advokat Páll Nielsen, Hoyvíksvegur 27, Tórshavn, tlf. 1.2171 (j. nr. 6675) på vegne en pant- og udlægshaver.

Ejendommen er en erhvervsbygning på en 253 kvm. stor grund. Det bebyggede areal udgør 182 kvm. i 2 etager.

Ejendommen kan beses efter aftale med ovennævnte advokat.

Auktionsdokumenterne ligger til genemsyn på Dommerkantoret.

Færøernes fogedret, den 07.04.94
Mette Søgaard-Nielsen
dfm.